

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 342/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LubriTEC SK, s. r. o., Májová 1098, Čadca, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r. o., Nová Bystrica 850, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Bohuslav Majchrák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LubriTEC SK, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LubriTEC SK, s. r. o., Májová 1098, Čadca (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r. o., Nová Bystrica 850, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Bohuslav Majchrák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017.

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«dňa 20.07.2017 sme na Okresnom súde Banská Bystrica ako jedinom príslušnom exekučnom súde v Slovenskej republike (pre návrhy podané po 01.04.2017) podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu (uvedeného v záhlaví) návrh na vykonanie exekúcie a to spôsobom podľa § 48 ods. 7 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „Ex. por.“), teda elektronickými prostriedkami do elektronickej schránky súdu prostredníctvom nato určeného elektronického formulára. Návrh bol autorizovaný platným mandátnym certifikátom advokáta - JUDr. Bohuslava Majchráka. Jednou z príloh priložených k návrhu na vykonanie exekúcie bola samozrejme i plná moc (plnomocenstvo) udelená nami ako oprávneným z exekučného titulu nášmu právnenému zástupcovi na zastupovanie v exekučnom konaní. Táto príloha bola z listinnej podoby prevedená do elektronickej podoby (formát .PDF) a autorizovaná (rovnako ako návrh) našim právnym zástupcom - advokátom jeho mandátnym certifikátom (advokátsky preukaz).*

Po podaní návrhu sme dňa 01.08.2017 obdržali výzvu súdu, v ktorej nás súd (VSÚ) vyzval na odstránenie nedostatkov návrhu na vykonanie exekúcie, ktoré mali spočívať v tom, že (A) trovy exekúcie neboli vyčíslené riadne a (B) nebolo zaslané plnomocenstvo v súlade s § 23 zákona o e-Governmente, teda nebolo buď autorizované (okrem advokáta) i samotným oprávneným (nami) alebo nevzniklo zaručenou konverziou listinnej podoby do elektronickej podoby. K výzve súdu sme toho istého dňa (01.08.2017) prostredníctvom

príslušného formulára podali vyjadrenie, v ktorom sme uviedli, že s výzvou VSÚ ohľadne správnosti zaslanej plnej moci nesúhlasíme, nakoľko nemá žiadnu oporu v zákone a teda je od nás žiadané splnenie povinnosti, ktorú nám ale žiadny zákon neukladá...

Dňa 19.09.2017 nám bolo doručené Uznesenie súdu vydané VSÚ zo dňa 18.09.2017, ktorým bol náš návrh na vykonanie exekúcie odmietnutý. Z odôvodnenia vyplýva, že návrh bol odmietnutý v zmysle § 52 ods. 1 Ex. por. pretože vada návrhu - doloženie plnej moci (ktorá by vznikla zaručenou konverziou alebo bola autorizovaná i oprávneným), nebola odstránená. Proti rozhodnutiu súdu (VSÚ) sme dňa 22.09.2017 podali sťažnosť. Dňa 22.11.2017 nám bolo doručené rozhodnutie - Uznesenie sp. zn. 16Ek/57/2017, ktorým súd (sudca) našu sťažnosť zamietol ako nedôvodnú...

Jedinou spornou - právnou otázkou v exekučnom konaní bolo, či je nutné plnú moc (na zastupovanie v exekučnom konaní) ako prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie vyhotovenej v listinnej podobe zaručene konvertovať v zmysle zákona o e-Governmente do elektronickej podoby, alebo postačí, ak ju autorizuje advokát ako právny zástupca oprávneného svojím elektronickým podpisom (mandátnym certifikátom) s ohľadom na § 82l ods. 4 zákona o súdoch...

Tvrdíme, že plnú moc, ktorú sme súdu zaslali, sme riadne autorizovali. Plná moc ako príloha bola autorizovaná zástupcom oprávneného (advokátom) a teda jeho kvalifikovaným (zaručeným) elektronickým podpisom, a preto sme konali presne podľa zákona (§ 82l ods. 4 zákona o súdoch)...»

3. Podľa názoru sťažovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd podľa názoru sťažovateľky rozhodol arbitrárne vzhľadom na to, že „*máme jednoznačne zato, že súd napriek jasným právnym normám (§ 48 ods. 7 Ex. por. a § 82l ods. 4 zákona o súdoch) dospel k výkladu contra legem, k výkladu, ktorý popiera účel právnej normy (odstránenie zbytočnej byrokracie a administratívneho zaťažovania strán a súdu) a k výkladu, ktorým si súd atrahoval právomoc, ktorá mu nepatrí*

(čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a nám bola uložená povinnosť, ktorú zákon neukladá (čl. 2 ods. 3 Ústavy SR).“.

4. Podaním doručeným ústavnému súdu 14. marca 2018 sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť tak, že oznámila ústavnému súdu, že *„po podaní sťažnosti proti obdobnému rozhodnutiu v inom exekučnom konaní vedenom na návrh oprávneného - iného nášho klienta, bolo z odôvodnenia vo veci konajúceho súdu zistené, že na prvom grémiu Okresného súdu Banská Bystrica bol pomerom hlasov 7 ku 5 (!) prijatý záver, že tento súd ako súd exekučný bude pro futuro vyžadovať zaručenú konverziu plnej moci podľa zákona o e-Governmente.“.*

5. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/57/2017 zo dňa 16.11.2017 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/57/2017 zo dňa 16.11.2017 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania pred Ústavným súdom SR v sume 382,66 € (slovom tristoosemdesiatdva eur šesťdesiatšesť centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o. so sídlom v Novej Bystrici 850, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

7.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 16 Ek 57/2017 z 18. septembra 2017, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom okresného súdu.

10. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

11. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd je jej povinný umožniť stať sa účastníkom konania

so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

13. Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

14. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

15. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

16. Aj ESĽP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

17. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa

možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

18. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

19. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd rozhodol arbitrárne, keď uznesením sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 16 Ek 57/2017 z 18. septembra 2017, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 je arbitrárne, pretože okresný súd v dôsledku nesprávneho výkladu právnych predpisov uložil sťažovateľke povinnosť, ktorú zákon neustanovuje. Okresný súd vyzval sťažovateľku na zaručenú konverziu splnomocnenia na zastupovanie v exekučnom konaní. Podľa názoru sťažovateľky postačovalo, ak advokát autorizuje splnomocnenie ako právny zástupca oprávneného v exekučnom konaní len svojím elektronickým podpisom (mandátnym certifikátom). Sťažovateľka zastáva názor, že zaručená konverzia v danom prípade nie je potrebná.

20. V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 okresný súd uviedol:

„... Keďže Exekučný poriadok neobsahuje ustanovenia o preukazovaní oprávnenia konať za inú osobu alebo v jej mene, ako lex generalis sa použije § 92 C. s. p., podľa ktorého musí byť splnomocnenie udelené splnomocniteľom písomne. V exekučnom konaní ako konaní, ktoré je možné iniciovať výlučne elektronicky, je vylúčené preukázať oprávnenie konať v mene inej osoby udelením splnomocnenia v listinnej podobe. Na elektronickú podobu splnomocnenia sa preto použijú ustanovenia zákona e-Governmente, a to konkrétne § 23 upravujúci autorizáciu a preukazovanie oprávnenia konať v mene inej

osoby. Ak oprávnenie konať vzniká udelením splnomocnenia tak, ako je to v danom prípade, citované ustanovenie vyžaduje na dokumente preukazujúcom oprávnenie konať v mene inej osoby autorizáciu splnomocniteľom, keďže iba autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal. Ak splnomocniteľ nedisponuje možnosťou autorizácie, t. j. elektronického podpísania, za účelom zachovania právnych účinkov pôvodného listinného splnomocnenia a jeho použiteľnosti pri vykonávaní úkonov v mene oprávneného ako účastníka konania v exekučnom konaní ostáva jedinou možnosťou vykonanie zaručenej konverzie splnomocnenia opatreného vlastnoručným podpisom splnomocniteľa z listinnej podoby do elektronickej podľa § 36 ods. 3 zákona o e-Governmente tak ako ju definuje § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Súd vo vzťahu k argumentu uvedenému v sťažnosti, že „prípadná konverzia“ splnomocnenia by mala za následok len to, že by ju autorizoval advokát svojim podpisom, čiže to, čo už vykonané bolo, dáva do pozornosti oprávneného, že súčasťou zaručenej konverzie je okrem transformovania pôvodného dokumentu v listinnej podobe na elektronický dokument /§ 36 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente/ a jeho autorizácie oprávnenou osobou aj vytvorenie osvedčovacej doložky vo forme elektronického dokumentu /§ 36 ods. 3 písm. b) zákona o e-Governmente/, autorizácia osvedčovacej doložky a novovzniknutého elektronického dokumentu spoločne a pripojenie časovej pečiatky /§ 36 ods. 3 písm. c) zákona o e-Governmente/ a vytvorenie záznamu o vykonanej zaručenej konverzii /§ 36 ods. 3 písm. d) zákona o e-Governmente/. Autorizáciou splnomocnenia advokát preukázal len prijatie plnej moci tak, ako je uvedené vyššie, nie jej udelenie zo strany oprávneného ako účastníka konania...“

21. Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa otázky, či je potrebné splnomocnenie na zastupovanie v exekučnom konaní vyhotovené v listinnej podobe ako prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie zaručene konvertovať v zmysle zákona

č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov do elektronickej podoby, alebo postačí, ak ju autorizuje advokát ako právny zástupca oprávneného svojím elektronickým podpisom (mandátnym certifikátom).

22. Okresný súd sa s námietkami sťažovateľky nestotožnil, a preto sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu sp. zn. 16 Ek 57/2017 z 18. septembra 2017, vydanému vyšším súdnym úradníkom, zamietol. Napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

23. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 z 18. septembra 2017, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 16 Ek 57/2017 zo 16. novembra 2017, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018